

Chương 10

Nick siết chặt vô lăng cho đến khi khớp ngón tay trở nên trắng bệch. Sự rung động dai dẳng vẫn còn trong khớp háng thôi thúc anh lái chiếc xe Jeep đi vòng vòng để làm dịu cơn thèm khát đau đớn được ở giữa cặp đùi mềm mại của Delaney. Không thể được, tất nhiên là như vậy. Vì quá nhiều lý do.

Nếu anh muốn, anh có thể gọi Gail và cô ta sẽ đến gặp anh. Và còn một vài người khác mà anh cũng có thể gọi, nhưng anh không muốn thế. Anh không muốn làm tình với một phụ nữ trong khi đang nghĩ về người khác. Khi đang ham muốn một người khác. Anh không phải một kẻ tội tệ đến mức ấy. Anh cũng không bệnh hoạn như vậy.

Thay vì gọi ai đó, anh lái chiếc Jeep tới một chỗ đậu cạnh phần còn sót lại sau đám cháy trong khu nhà kho của Henry. Anh không tắt động cơ mà chuyển sang chế độ chờ. Anh không rõ tại sao mình lại đến đây. Có thể anh đến tìm câu trả lời trong đống gạch vụn cháy đen. Câu trả lời mà anh biết rằng mình chưa thể tìm ra.

‘Tôi không thuộc về chỗ này. Tôi ghét thị trấn này. Tôi ghét mọi thứ xung quanh nó. Tôi không thể chờ đợi đến lúc biến đi. Tôi muốn có lại cuộc sống trước kia của mình.’ Những lời nàng nói vẫn vang vọng trong đầu anh. Vẫn làm anh muốn tóm lấy và lắc nàng thật mạnh.

Nhưng nàng nói đúng. Nàng không thuộc về Truly. Từ giây phút anh nhìn qua hộp tro cốt của Henry và thấy nàng đứng đấy trong bộ đồ màu xanh và cặp kính râm, nàng đã làm cuộc sống của anh rồi ren. Khi nàng quay lại, nàng đã mang quá khứ về cùng. Tất cả mọi hỗn tạp rồi ren trước đây mà anh đã chẳng khi nào hiểu nổi.

Nick nhìn xuống vạt áo và đưa tay lên hàng khuy. Động cơ chiếc xe Jeep và tiếng vo vo đều đặn từ lưới tản nhiệt là những âm thanh duy nhất khuấy động bầu không khí trong một buổi sáng muộn.

‘Tôi ghét anh,’ nàng thì thầm, và anh tin nàng. Mới đây, khi anh ghé đến ngưỡng cửa nhà nàng với những cái khóa mới, anh không chủ tâm làm nàng ghét anh, nhưng anh đã làm thế một cách hiệu quả. Sự căm thù của nàng trở nên tốt cùng, và thực tình anh cảm thấy một chút an tâm. Không còn hôn và đụng chạm với nàng nữa. Không còn áp bầu ngực săn chắc của nàng đầy vụn trong tay, nắm vú nàng săn lại nơi ngón tay cái của anh.

Anh ngả đầu ra ghế ngồi và nhìn chăm chăm vào đồng vải bạt màu be phía trên. Toàn bộ những gì nàng phải làm là nhìn anh và anh cảm thấy thèm vô rồi tóc nàng. Siết chặt nàng giữa đôi tay, và liếm hết lớp son bóng trên môi nàng. Có thể Henry đã đúng. Có thể ông đã biết những gì Nick không thừa nhận, ngay cả với chính anh. Anh vẫn còn bị kéo bởi những thứ mà anh không thể có.

Trong quá khứ, một khi anh đã có được những thứ khó lòng với tới ấy, anh dễ dàng chuyển sang thứ tiếp theo. Nhưng với Delaney, anh không thể. Anh không thể có nàng, và anh không thể bỏ qua. Nếu không phải vì di chúc của Henry, anh dám chắc đã làm tình với nàng rồi, và đến lúc này thì anh đã quên nàng. Dù sao đi nữa, nàng thực sự không phải là kiểu phụ nữ mà anh thích bỏ thời gian để dây vào. Quần áo của nàng thì quái dị, và nàng có một cái miệng rất tầm thường. Nàng không phải là cô gái đẹp nhất mà anh biết. Đúng ra, nàng trông quá kinh khủng vào buổi sáng. Anh đã thấy những người phụ nữ của anh không đẹp như thường khi mới cởi chiếc áo ngủ, nhưng khi thật, nàng trông còn khiếp hơn nhiều.

Nick ngẩng đầu lên và nhìn ra ngoài tấm kính chắn gió. Nhưng có lẽ bộ dạng nàng ra sao cũng không thành vấn đề. Anh muốn nàng. Anh muốn hôn lên đôi môi ngái ngủ và làn da mềm mại của nàng. Anh muốn đưa nàng về lại giường nơi tấm khăn trải vẫn còn ẩm hơi nàng. Anh muốn lột trần nàng và chôn vùi mình vào sâu mãi giữa cặp đùi nóng bỏng của nàng.

Anh muốn vuốt ve nàng như thể anh đã từng làm ở đâu đó giữa hàng ngàn hình ảnh tưởng tượng nảy sinh trong anh. Như anh từng làm vào cái đêm nào đó nàng trèo lên xe của anh. Cái đêm mà anh đưa cả hai đến Angel Beach. Nàng đã thể hiện cứ như nàng cũng muốn anh, nhưng nàng đã rời đi với Henry. Nàng để anh cô đơn và đau đớn vì nàng. Chỉ là thêm một hình dung không trọn vẹn.

Anh nguyên rửa bản thân và sang số chiếc xe Jeep. Máy cái lốp to lớn cuộn tung bụi đường khi chiếc xe tăng tốc hướng về thị trấn. Một vài hợp đồng xây dựng đang chờ anh ký ở văn phòng, mẹ anh và Louie đang đợi anh về ăn trưa. Thay vào đó, anh lái xe đến địa điểm làm việc cách năm mươi dặm ở phía bắc Garden. Những nhà thầu phụ ngạc nhiên khi thấy anh. Những công nhân giàn giáo còn ngạc nhiên hơn khi anh xỏ tay vào găng và cầm một cái súng bắn đinh lên. Anh bắn vung vãi những cái đinh tán lên trên tường và sàn lửng. Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi anh và Louie tham gia lao động chân tay trong việc xây dựng. Hầu hết thời gian của anh là lái xe hoặc nói chuyện với nhà thầu và nhà cung ứng. Nếu anh không lái xe hay bàn bạc hoặc làm cả hai cùng một lúc, nghĩa là anh đang thiết lập một phi vụ mới. Nhưng sau một ngày như vừa rồi, anh thấy thoải mái hơn khi lại bắn tung thứ gì đó.

Khi anh về tới nhà, trời bên ngoài đã tối. Anh ném chiếc áo choàng da và chìa khóa xe lên mặt quầy bằng đá hoa cương trong bếp, sau đó lấy một chai Bud. Anh có thể nghe tiếng ti vi từ nơi khác trong căn nhà nhưng không quan tâm. Cả gia đình anh có chìa khóa vào cửa trước, và Sophie thường ghé nhà anh để xem phim trên màn hình rộng. Giày của anh vang trên nền gỗ cứng khi anh bước vào phòng lớn.

Ti vi tắt hẳn và Louie nhồm dậy từ chiếc ghế sofa bằng da màu be. Anh ném bộ điều khiển lên bàn pha cà phê bằng gỗ thông. “Chú nên gọi cho mẹ và báo cho bà biết chú còn chưa chết toi ở một cái xô nào đó.”

Nick mở nắp chai bia và nhìn anh trai mình. “Em sẽ gọi.”

“Anh và mẹ đã cố liên lạc với chú từ hồi trưa. Có phải chú đã quên bữa trưa không?”

“Không. Em đã quyết định lái xe tới Garden.”

“Sao chú không gọi điện?”

Anh không muốn nghe thấy vẻ thất vọng trong giọng mẹ hoặc lắng nghe lời kết tội bà đổ lên đầu anh. “Em có chút việc bận.”

“Sao chú không trả lời điện thoại?”

“Em không thích.”

“Sao thế, Nick?”

“Em đã nói với anh rồi. Tất cả những thứ chết tiệt này nghĩa là gì? Anh không phải đợi, vì em không trả lời điện thoại.”

Đôi mắt màu nâu của Louie nhướng lên. “Chú đã ở đâu thế?”

“Em nói rồi.”

“Nói lại cho anh nghe nào.”

Nick quắc mắt với anh mình. “Thôi biến đi.”

“Vậy là đúng rồi. Những gì người ta nói về chú đều đúng cả. Chú đã làm tình với Delaney ở trên quầy trong tiệm thẩm mỹ của cô ta. Ngay ở trên đường Main để bất kỳ ai đi ngang qua cũng có thể thấy.”

Một nụ cười chậm rãi xuất hiện trên khóe miệng Nick, sau đó anh phá lên cười.

Louie không thấy gì thú vị cả. “Quý tha ma bắt chú đi,” anh chửi thề. “Khi mẹ kể với anh rằng bà nghe thấy người ta nói chú hôn Delaney ở quán Hennesey, anh đã nói với mẹ đừng tin chuyện đó. Anh nói với mẹ rằng chú không ngu như thế. Thánh thần ơi, hóa ra là chú ngu thật!”

“Không đâu. Em không làm tình với Delaney ở trong tiệm của cô ấy hay bất kỳ nơi nào khác.”

Louie khịt mũi và gãi gãi lên cổ. “Có thể chưa, nhưng rồi chú sẽ làm đấy. Chú sẽ làm ngay thôi và để mất tất cả.”

Nick nâng chai bia và uống một ngụm. “Bây giờ chúng ta hãy nói nguyên nhân thực sự khiến anh tới đây. Tiền chứ gì? Anh không quan tâm tôi ngủ với ai, miễn là anh có thể bắt đầu phát triển Silver Creek.”

“Chắc rồi. Tại sao không? Anh thừa nhận điều đó. Anh muốn nó đến nỗi ý tưởng về nó khiến anh thức suốt đêm chỉ để nghĩ về những căn nhà đáng giá hàng triệu đô la đó và cách anh sử dụng tất cả số tiền mà anh nhất định phải kiếm được. Nhưng ngay cả khi phần tài sản đó không đáng giá gì, anh vẫn ở đây

vì anh là anh của chú. Bởi vì anh đã cùng chú trườn qua mấy bụi cây đó. Cùng với chú đi rình mò, cùng với chú đi cạy lớp xe của cô ta, và anh nghĩ chúng ta làm chuyện ấy bởi vì cô ta có một chiếc Schwinn vừa mới vừa đẹp. Cô ta sở hữu những gì mà chú đáng được có. Và bởi vì anh nghĩ rằng chú ghét cô ta. Nhưng chú đâu có ghét. Chú xì đám lớp xe đó bởi vì chú muốn đi bộ cùng cô ta về nhà. Chú nói chú đi với cô ta thì Henry sẽ thấy chú và tức điên lên, nhưng đó là nói dối. Chú mê tí cô nàng. Chú luôn cương cứng khi thấy Delaney Shaw kể từ khi dậy thì, và mọi người đều biết chú suy nghĩ bằng cái vật giống của chú.”

Nick chậm chậm đặt cái chai lên mặt đá lò sưởi. “Tôi nghĩ anh nên rời khỏi đây trước khi tôi đá đít anh ra khỏi nhà tôi.”

Louie vòng tay quanh bộ ngực vòng lên của mình, trông anh không có vẻ như định ra khỏi nhà sớm. “Đó lại là chuyện khác. Căn nhà này. Nhìn nó xem.”

“Sao?”

“Nhìn xung quanh đi. Chú sống trong một căn nhà một trăm mười lăm mét vuông. Chú có bốn phòng ngủ và năm phòng tắm. Chú chỉ là một gã Nick. Một thôi.”

Nick nhìn một vòng từ lò sưởi xây bằng đá cuội nhẵn, trần nhà cao với những thanh xà nổi đến bệ cửa sổ hình vòm nhìn ra hồ. “Ý anh là sao?”

“Chú định xây cái nhà này cho ai? Chú nói chú chẳng bao giờ có ý định lập gia đình. Vậy tại sao chú cần căn nhà lớn như vậy?”

“Anh nói tôi nghe xem. Có vẻ như anh biết hết câu trả lời.”

Louie nhấp nhấp gót chân. “Chú muốn chứng tỏ với Henry.”

Nó gần với sự thật đủ mức để Nick không hề phủ nhận. “Chuyện xưa rồi.”

“Chú cũng muốn khoe mẽ với cô ta nữa.”

“Anh là thằng đàn,” anh chế giễu. “Cô ấy thậm chí còn không thèm sống ở đây.”

“Bây giờ thì có, và chú đang định làm hồng đời mình chỉ vì một cặp mông đáng tiền.”

Nick chỉ ra cửa trước. “Anh cút khỏi đây trước khi làm tôi điên lên.”

Louie bước lên trước, dừng lại ở khoảng cách một cánh tay. “Chú định ném anh ra ngoài hả chú em bé bông?”

“Anh muốn tôi làm như thế à?” Nick cao hơn, nhưng cơ thể Louie như bò mộng. Không chỉ là Nick không muốn đánh nhau với anh trai mình, anh biết Louie đánh đấm không khác gì xe ủi. Anh thấy an tâm hơn khi Louie lắc đầu và bước qua.

“Nếu chú định ngủ với cô ta, thì làm ngay đi.” Louie thở dài khi lấy cái áo khoác mặc trên lưng chiếc ghế bành bọc da.

“Làm việc đó trước khi chú lôi kéo nhiều nhà thầu tham gia vào Silver Creek. Làm trước khi chú liên hệ thêm nhiều nhà đầu tư, và trước khi anh phải phí thêm chút thời gian nào nữa.”

“Anh đang lo lắng vô cớ đấy.” Nick trấn an anh mình khi họ bước ra cửa trước. “Em không định đến gần Delaney, và có cảm giác cô ấy sẽ tránh em trong một thời gian dài.”

“Vậy thì hôm nay chuyện gì đã xảy ra trong tiệm của cô ta vậy?”

Nick mở cánh cửa gỗ nặng nề. “Không gì cả. Em thay khóa cửa giúp cô ấy. Chỉ vậy thôi.”

“Anh nghi lắm.” Louie xỏ áo khoác và bước xuống bậc tam cấp. “Gọi cho mẹ đi,” anh nói. “Chú vượt qua chuyện này sớm chừng nào tốt chừng đó.”

Nick lắc đầu và trở bước vào phòng khách. Anh đang không có tâm trạng để gọi mẹ. Anh không muốn nghe những lời cường điệu của bà về Delaney. Anh nhắc chai bia khỏi mặt lò sưởi, sau đó đi qua hai cánh cửa kiểu Pháp lên tầng trên. Hơi nước bốc lên từ bồn tắm nước nóng hình bát giác, và anh bật công tắc để mở nước. Vai phải của anh đau như vì công việc ở Garden. Anh cởi trần và đám gai ốc nổi lên khắp tay và ngực anh trước khi anh bước vào làn nước nóng sủi bọt. Mấy cánh cửa sổ trong nhà ném lại những mảng ánh sáng hình thoi nhưng không chạm tới góc đặt bồn tắm của anh.

Louie đã nói đúng một vài chuyện và nhầm lẫn quá mức về những chuyện khác. Ban đầu Nick xây nhà như một hành động ganh đua với Henry. Nhưng trước khi công việc xây dựng hoàn thành được phân nửa, anh lại mất cái hứng thú chứng tỏ bất kỳ điều gì và với bất kỳ ai. Cũng như Delaney, anh thực sự không mong sẽ gặp nàng lần nữa. Anh trai của anh đã không có căn cứ khi đưa ra giả thuyết đó. Tuy thế giả định về âm mưu phá xe đạp của anh ấy thì rất gần với sự thật. Ban đầu Nick không hề có ý định đẩy chiếc xe suốt đường về nhà Henry, nhưng lúc đó anh đã nhìn vào khuôn mặt nàng khi nàng thấy lớp xe của mình. Nàng trông như sắp òa khóc và anh cảm thấy tội lỗi, anh đã giúp nàng. Anh thậm chí còn cho nàng một viên kẹo Tootsie Roll, và nàng cho anh một thỏi kẹo nhai. Loại kẹo bạc hà.

Louie đã nói đúng phần còn lại - mặc dù anh gọi đó là sự thích thú mãnh liệt hơn là sự mê mẩn. Nhưng trái với nhận định của anh trai mình, anh không định làm tình với nàng. Có thể anh không đủ khả năng điều khiển phản ứng của cơ thể thật, nhưng anh hoàn toàn chắc rằng mình có thể kiểm soát những gì mình sẽ làm, hoặc không làm, trong chuyện đó.

Mọi người đã nói quá nhiều điều về anh. Một vài chuyện đúng. Vài chuyện thì không. Phần lớn những chuyện đó anh không quan tâm. Nhưng Delaney thì có. Nàng sẽ bị tổn thương vì những chuyện đồn thổi.

Nick uống một ngụm bia và ngắm bóng những vì sao phản chiếu trong làn nước tối đen trên mặt hồ.

Anh không muốn nàng bị tổn thương. Anh không muốn làm tổn thương nàng. Giờ đã đến lúc anh nên tránh xa Delaney Shaw.

Điện thoại trong phòng reo vang và anh tự hỏi sẽ mất bao lâu để mẹ anh từ bỏ ý định gọi điện. Anh biết bà muốn nói chuyện về tin đồn như thể bà có cái quyền áp đặt của phụ huynh trong cuộc sống của anh. Louie có vẻ không phiền vì sự sấm soi dai dẳng như Nick. Louie gọi nó là tình yêu. Có thể đó là tình yêu, nhưng khi Nick là một cậu bé, bà đã có lúc giữ chặt lấy anh tới mức không thở nổi.

Nick đặt chai bia lên thành bồn tắm và ngâm mình sâu hơn vào làn nước nóng. Mẹ anh không muốn lái xe ban đêm vì thể anh biết mình an toàn trong tối nay. Anh sẽ gọi cho bà vào sáng mai và xử lý cho xong chuyện này.

Bà Gwen áp điện thoại lên tai lần thứ năm trong một tiếng đồng hồ vừa qua. “Delaney chắc chắn đã ngắt máy điện thoại.”

Max bước qua tấm thảm Aubusson dày trải sàn và dừng lại đằng sau bà. Ông nhắc ông nghe khỏi tay bà và gác nó lên. “Như thế hẳn là cô ấy có lý do riêng.” Ông xoa bóp vai Gwen và ấn ngón tay cái vào gáy bà. “Em căng thẳng quá đây.”

Bà Gwen thở dài và nhẹ nhàng ngả đầu sang bên. Mái tóc mềm vàng óng của bà chảy qua những đốt ngón tay ông, và hương hoa hồng tràn vào mũi ông. “Đó là tin đồn mới nhất về nó và Nick,” bà nói. “Thằng đó đã cố sức hủy hoại con gái em.”

“Cô ấy sẽ trị được Nick.”

“Anh không hiểu đâu. Thằng đó luôn ghét con bé.”

Max nhớ cái hôm Nick ập vào văn phòng ông. Người đàn ông đó giận dữ, nhưng Max chẳng chút ấn tượng rằng Nick có sự thù địch nào với Delaney. “Con gái em là một phụ nữ trưởng thành. Nó có thể tự lo cho mình.” Ông vuốt tay xuống eo bà và kéo lưng bà vào sát ngực ông. Có vẻ như thời gian họ bên nhau luôn diễn tiến cùng kiểu. Bà Gwen rời lên vì Delaney, và ông muốn vuốt ve bà như một người tình. Ông đã nhìn ra một phần nào đó trong bà từ dạo Henry qua đời, và ông tìm thấy lạc thú trong mấy dịp được ngủ với bà. Bà xinh đẹp và có nhiều điểm hấp dẫn đàn ông. Nhưng ông đã bắt đầu mệt mỏi vì bà cứ chìm đắm vào chuyện riêng của cô con gái.

“Bằng cách nào? Gây ra một vụ tai tiếng à?”

“Nếu đó là lựa chọn của nó. Em đã xong phần trách nhiệm của mình. Em đã nuôi lớn con bé. Phải bỏ qua chuyện đó nếu không em sẽ mất nó lần nữa đấy.”

Bà Gwen quay lại và Max thấy nỗi sợ hãi trong mắt bà. “Em sợ rằng nó sẽ bỏ rơi mình. Em luôn nghĩ rằng nó trốn tránh là bởi Henry, nhưng bây giờ em không chắc lắm. Vài năm trước em đến thăm khi nó sống ở Denver, và nó nói rằng em luôn đứng về phía Henry khi nó lớn lên. Nó nghĩ không đời nào em bênh vực nó. Có thể em như thế, nhưng Henry đã đúng. Nó cần phải học hành tử tế và vào đại học cũng như không nên chạy quanh thị trấn như một đứa con gái nhỏ nhăng.” Gwen ngừng lại và hít một hơi thật sâu. “Delaney cứng đầu và luôn giữ thái độ hằn học trong một thời gian dài. Em chỉ mới biết rằng nó sẽ rời khỏi đây vào tháng Sáu và không bao giờ quay lại nữa.”

“Có thể.”

“Nó không thể đi. Lẽ ra Henry có thể làm cho nó phải ở lại lâu hơn.”

Max buông tay xuống bên hông. “Ông ấy muốn thế, nhưng tôi khuyên ông ấy rằng một cuộc xét xử có thể hủy bỏ bản di chúc nếu Henry chỉ định một thời hạn lâu hơn.”

Bà Gwen xoay người và bước tới lò sưởi. Bà nhìn chăm chăm vào mặt lò sưởi ốp gạch và nhìn lại Max qua tấm gương trước mặt. “Lẽ ra ông ấy nên làm gì đó.”

Henry đã làm mọi điều mà ông có thể để kiểm soát mọi người liên quan đến ông từ trong mộ. Ông đã thể hiện quyền của mình trong một chừng mực mà tòa án có thể xem như đó là những ràng buộc công bằng và hợp lý. Toàn bộ chuyện này rất kinh tởm với Max, và việc Gwen ủng hộ sự xếp đặt của ông chồng trước khiến ông phiền lòng.

“Delaney cần phải ở đây. Nó cần phải chín chắn lên.”

Max nhìn vào bóng Gwen trong gương, cặp mắt xanh xinh đẹp và đôi môi hồng hờn dỗi của bà, làn da trắng không tì vết và mái tóc như những dải caramel và kẹo bơ đường. Một niềm khao khát cuộn lên nơi ông. Có thể bà cần nghĩ về một điều gì khác trong đời mình. Ông bước lại chỗ bà, quyết định phải cho bà một điều gì khác mà bà cần hơn.

Nick không có cơ hội để gọi cho mẹ mình vào buổi sáng hôm sau. Bà đã nhấn chuông gọi cửa vào lúc bảy giờ sáng.

Benita Allegrezza đặt ví lên mặt bàn đá hoa cương trắng và nhìn con trai. Rõ là Nick nghĩ rằng anh có thể tránh mặt bà, nhưng bà là mẹ anh. Bà sinh ra anh,

vậy bà có quyền lôi anh ra khỏi giường. Cho dù anh đã ba mươi ba tuổi và không còn sống với bà.

Anh xỏ chiếc quần Levi's sờn rách với áo len màu đen đã cũ, và đi chân trần. Benita nhíu mày. Nó nên cố ăn mặc đàng hoàng hơn. Nick không bao giờ chăm sóc bản thân cho ra hồn. Nó không ăn cho đúng bữa đúng bữa, và mất thời gian với bọn đàn bà con gái phóng túng. Nó không nghĩ rằng bà biết về những cô gái đó, nhưng bà biết. "Tại sao con không thể tránh xa 'neska izugarri' đó?"

"Con không biết mẹ đã nghe được gì, nhưng không có gì xảy ra với Delaney đâu," anh nói, giọng còn hơi ngái ngủ. Anh lấy áo choàng của mẹ và treo vào chiếc tủ trong sảnh.

Rõ quá rồi, nó nghĩ rằng bà cũng có thể bị lừa. Benita theo anh vào bếp và nhìn anh lấy ra hai cái cốc ở trong tủ chén. "Vậy tại sao con lại ở đó, Nick?"

Anh chờ đến khi rót đầy cà phê vào cả hai cốc rồi mới trả lời mẹ. "Con thay giúp mấy cái khóa cho cửa tiệm của cô ấy thôi."

Bà nhận cốc cà phê từ tay anh và quan sát anh đứng gần bồn rửa bát như thể chẳng có chuyện gì xảy ra trong cái tiệm thẩm mỹ đó. Bà biết nhiều hơn. Bà biết rằng nó càng nói ít chừng nào thì những chuyện nó không nói càng nhiều chừng đó. Có những lúc bà phải cần đến cả một cái xe tải Mack mới lôi ra được bất cứ điều gì từ nó. Nhưng nó đã không như thế trong một thời gian dài. "Đó là những gì anh con nói với mẹ. Tại sao cô ả không thuê một thợ khóa như những người khác? Tại sao nó cần con?"

"Con nói với cô ấy rằng con sẽ làm." Anh dựa hông lên quầy và nhún vai bên kia. "Đó chẳng phải chuyện lớn lao gì."

"Làm sao con có thể nói như vậy? Cả thị trấn đang râm ran về nó. Con không trả lời điện thoại của mẹ và con đang lẩn tránh mẹ."

Hai hàng chân mày anh cùng nheo lại và anh cau mày với bà. "Con không lẩn tránh mẹ."

Có, nó đã tránh bà, và đó là lỗi của Delaney Shaw.

Kể từ ngày trở về Truly, cô ta đã làm cuộc sống của Nick nặng nề hơn so với trước đó.

Trước khi Henry cưới Gwen, bà Benita có thể nói với bản thân và mọi người khác rằng Henry lạnh nhạt với Nick do ông không muốn có con. Sau đó, mọi người đều biết rằng điều đó không đúng. Henry chỉ là không muốn Nick. Ông có thể rất hào phóng dành tình yêu và sự quan tâm cho con gái của người vợ kế, nhưng lại chối bỏ con trai của chính mình.

Trước khi Delaney bước vào cuộc đời Henry, bà Benita có thể để Nick ngồi trong lòng bà và giữ anh thật chặt. Bà hôn vàng trán ngọt ngào của con trai và lau nước mắt cho nó. Sau đó, không còn nước mắt và những cái ôm. Không còn

sự dịu dàng trong con trai bà. Nó trở nên khắc nghiệt trong vòng tay của bà và nói rằng nó đã quá lớn để bà hôn hít. Benita đổ lỗi cho Henry về nỗi đau mà ông gây ra cho con trai, nhưng trong mắt bà, Delaney trở thành một biểu tượng sống của sự phản bội và chối bỏ. Delaney đã có được mọi thứ lẽ ra là của Nick, nhưng mọi thứ vẫn không đủ với nó. Thêm vào đó, cô ả là một kẻ chuyên gây chuyện. Con nhỏ luôn có cách làm hình ảnh của Nick thành ra tệ hại. Giống như lúc nó ném cô ả bằng quả cầu tuyết. Mặc dù thằng bé không nên ném bóng tuyết vào cô ta, Benita tin chắc rằng ‘con nhỏ ấy đã làm gì đó,’ nhưng nhà trường thậm chí còn không nghi ngờ gì nó. Họ chỉ đổ hết tội lên đầu Nick.

Và sau đó là một thời gian khôn nạn khi những tin đồn ghê gớm lan truyền khắp thị trấn về chuyện Nick lợi dụng Delaney. Mười năm sau, bà Benita vẫn không biết những gì đã xảy ra tối hôm đó. Bà biết trong chuyện phụ nữ Nick không phải là thiên thần, nhưng bà chắc rằng nó đã không lấy của Delaney hơn những gì Delaney tự nguyện cho nó. Sau đó giống như kẻ hèn nhất, cô ả chạy trốn và thoát khỏi miệng lưỡi thế gian, trong khi Nick đứng đằng sau và chịu đựng phần tội tệ nhất của chúng. Và chuyện Nick lợi dụng con nhỏ đó vẫn chưa phải là phần kinh khủng nhất của lời đồn đại.

Bây giờ bà đang nhìn anh - đứa con cao lớn, đẹp trai của bà. Cả hai thằng con trai của bà đều thành công trong cuộc sống. Không ai cho chúng thứ gì cả, và bà rất đỗi tự hào về chúng. Nhưng Nick... Nick luôn cần phải có bà trông chừng, ngay cả khi nó nghĩ rằng mình không hề cần đến bà.

Bây giờ, hết thấy những gì bà trông chờ ở Nick là nó sẽ lập gia đình với một cô gái Công giáo cưới nhau trong nhà thờ, và sống hạnh phúc. Bà không nghĩ rằng đó là đòi hỏi quá đáng với một người mẹ. Nếu nó lập gia đình, bọn đàn bà hư hỏng khác sẽ thôi theo đuôi nó - đặc biệt là Delaney Shaw. “Con lại còn không kể với mẹ cho dù có chuyện gì xảy ra với con nhỏ đó đi nữa,” bà nói. “Mẹ biết tin vào điều gì đây?”

Nick nâng cốc lên và uống một hơi. “Con sẽ nói với mẹ điều đó. Nếu quả thực có chuyện gì đã xảy ra, nó sẽ không xảy ra lần nữa.”

“Hứa với mẹ đi.”

Anh mỉm cười thoải mái với mẹ để làm bà an tâm. “Tất nhiên, ‘Ama.’”

Benita chẳng chút yên lòng. Bây giờ con nhỏ đó đã quay về và tin đồn lại rộ lên.